

VADER BERNARD

Geboorte vader Bernard – gezin – oorlog

Vader Bernard werd geboren te Menen op 29 september 1939 als oudste van 5 in het gezin van André Debeuf (1912 – 2002) en Antoinette Vanhaute (1917 – 1992). Vader Bernard zag zijn geboortedatum altijd als een knipoog van de voorzienigheid, want de aartsengelen hebben zijn levensweg uitgestippeld: de H. Gabriël om de blijde boodschap te verkondigen, de H. Michaël om te strijden tegen het kwaad, de heilige Rafaël om mensen te genezen.

vader Bernard 1 jaar oud op de schoot van zijn grootmoeder

De eerste levensjaren van v. Bernard werden getekend door het geweld van de tweede wereldoorlog. Toen hij 1 jaar oud was, werd het station van Menen gebombardeerd en moest het gezin vluchten naar vrienden in de stad. Ondertussen breidde het gezin uit: Hugo werd geboren op 15 september 1940, en Thérèse kwam er op 4 september 1941. Ze verhuisden naar een volkswijk in Menen, in de de Ambachtenstraat nr. 61. Zij waren daar zowat de enige katholieken in een socialistische buurt met arbeidershuisjes. Katholiek of socialist: bij bomalarm of bij ander gevaar hielp

iedereen elkaar, van welke strekking ze ook waren.

Bernard – Hugo - Thérèse

Op het einde van de oorlog werd Bernadette (1944) geboren en waren er dus vier kindermondjes te vullen. Toen werd zijn vader ontslagen als hoofd bij de stad Menen en verdiende dus geen geld meer om zijn groeiend gezin te onderhouden. Ze hebben moeilijke jaren gekend van armoede en honger. Na verschillende mislukte pogingen om een zelfstandig beroep uit te oefenen haalde André zijn penselen uit de kast en begon weer te tekenen en te schilderen, het begin van een schilderscarrière dat tot aan zijn dood zou duren. Om zijn schilderijen goed aan de man te kunnen brengen, verhuisde het gezin naar de Iepsersestraat nr. 85, één van de vier drukste straten van Menen. De jongste, Antoon, was net geboren (1947).

Begin van de schoolcarrière

De eerste leerschool van v. Bernard was bij zijn ouders. Van hen had hij ook geleerd om te bidden: het Onzevader, het Weesgegroet, het avondgebed elke dag... Er heerste in het gezin een diepe geloofs- en gebedssfeer.

Het schoollopen van vader Bernard begon op 1 september 1944. De kleuterschool was niet zijn geliefkoosde plek, en hij is er dan ook maar één trimester gebleven omdat hij er zich heel de tijd zat te vervelen. Hij begon na nieuwjaar aan het eerste leerjaar, amper vijf jaar oud. Problemen met de leerstof had hij helemaal niet. Maar was hij niet te jong om al zijn eerste communie doen? De broeder van de school verzekerde: "Nee hoor, hij kent alles van de godsdienst het beste van de hele klas!" Vader Bernard hield heel veel van Jezus en verlangde erg naar de eerste communie. Het grote moment kwam op 21 maart 1945. Hij was overgelukkig!

Bernard en zijn broer Hugo op de schoolbanken

Na de verhuis (Ieperstraat) in 1947 ging Bernard elke dag naar de H. Mis nog vóór de school begon, en werd misdienaar in de kapucijnenkerk. Hij was daartoe erg gedreven, aangemoedigd door de broeders van de school, die zeiden: "Je dag begint goed als je vóór alles naar de H. Mis kunt gaan en de Heer kunt ontvangen." Dat hielp hem om steeds meer te verlangen naar Jezus.

Het was voor hem een vreugde om de H. Mis te kunnen dienen. Hij deed het zo mooi en zo vroom dat de pastoor hem benoemde tot misdienaar-ceremoniarius. Hij werd verantwoordelijk voor de misdienaars en voor de zorg dat de liturgie juist en ordelijk verliep. Hij kende de liturgie immers al op zijn duimpje en die was toen in de tijd vóór het concilie heel ingewikkeld. Ook alle gebeden van de H. Mis (in het Latijn) kon hij al uit het hoofd. De discipline om op tijd te komen in de H. Mis en stipt te zijn heeft hij daar geleerd.

Bernard had een bijzondere devotie voor priester Poppe. Op het einde van de lagere school kreeg hij boekjes en kleine brochures waarin het leven van Priester Poppe werd beschreven, en het trof hem omwille van de Eucharistische kruistochten. Boven zijn bed hing een afbeelding van die Vlaamse priester.

Omdat de pastoor al had gezien dat er mogelijk een priesterroeping in hem zat, raadde hij zijn ouders aan om v. Bernard naar het college te sturen, om latijn te leren. Hij was na zijn vormsel nog te jong en deed dus het 8ste leerjaar als voorbereiding op het college. De broeder vroeg: "Wat wil je later worden?" – "Ik zou later graag priester worden", antwoordde Bernard. Het werd duidelijk dat hij daarna naar het college moest gaan.

College lopen was niet goedkoop en thuis waren ze niet gefortuneerd. Via het "Fonds der meest begaafden" kregen zijn ouders elk trimester een beurs om het collegegeld te betalen. Het maakte hem toen diep bewust hoeveel zijn ouders daarvoor moesten offeren...

De tijd op het college

Vader Bernard trok naar het St. Aloysiuscollege in Mene in het jaar 1952. De tijd op het college was voor v. Bernard zeer mooi en aangenaam. Het was in die tijd een beschermd milieu waarin een mogelijke roeping tot het priesterschap kon ontkiemen en gedijen. Vader Bernard hield van het leven in het college, van het vele gebed en de mogelijkheid om dikwijls bij Jezus te gaan in de kapel. Je mag wel zeggen dat de studenten toen een heel sterk geestelijk leven hadden op het college, veel sterker bijna dan in een hedendaags klooster.

Een belangrijk geestelijk gebeuren uit het collegeleven van vader Bernard willen we toch vermelden. Belangrijk in de toekomst, zo zal blijken. Op de speelplaats van het college stond tussen twee gebouwen door een grote lindeboom met een mooie Mariakapel. De meeste studenten die 's morgens op school aankwamen gingen – vóór ze naar de studie gingen – even tot bij dit kappelletje om Maria te groeten en een Weesgegroet te bidden, daartoe aangespoord door de priesters van het college. Zoals de meeste leerlingen ging ook Bernard elke dag trouw tot bij Maria om haar voorspraak in te roepen en om zich aan haar toe te wijden.

Maar er was op het college ook een leven van cultuur en inzet

voor de naaste. Ondanks het feit dat v. Bernard al actief was in de chiro, werd hij ook lid van de school-KSA. Hij maakte ook deel uit van het muziek: een harmonie met enkel blaasinstrumenten in KSA uniform. In dat muziekkorps droeg hij de lansnechttrom. Vader Bernard was ook lid van het banjo-orkest op het college, o.l.v. E.H. Fons Bouckaert, met banjo en mandoline.

Elk jaar deed hij ook mee in het grote collegetoneel, met telkens drie of vier voorstellingen voor bomvolle zalen.

De jeugdbeweging

De jeugdbeweging, en meer bepaald de chiro, heeft een grote rol gespeeld in de vorming van zijn jonge leven. Vanaf 1948 was hij trouw lid. De chiro was voor v. Bernard een geweldige leerschool. Gegroeid uit de zondagse patronaten was het een zinvolle vrijetijdsbesteding op zondagnamiddag waar je ook voor een groot deel werd opgevoed. Er was niet alleen het leren omgaan met andere jongens, het leren

samen spelen en samen werken, leren verliezen en delen, maar ook een opvoeding in discipline, inzet, trouw en engagement, en dat alles met Christus als voorbeeld. Toen ontbrak het ook niet aan goede religieuze vorming in de chiro.

Toen hij 16 jaar was mocht hij samen met Hugo, zijn broer, mede aan de oorsprong staan van een nieuwe chirogroep in Menen, in de volkswijk "Ons Dorp" en de wijk de "Rode Campagne", het bastion van de socialisten en de communisten. Die "Rode Campagne" was een soort favela, een arme achterbuurt van Menen.

De kiem van iets nieuws uit de grond stampen, jongeren verzamelen, enthousiasmeren, animeren,... dat zat er bij vader Bernard toen al in.

Levenskeuze en naar het seminarie

Vader Bernard moest zijn verlangen om priester te worden op het einde van het voorlaatste jaar college aan zijn ouders vertellen. We laten hem zelf aan het woord.

Op een avond, toen mijn vader bij de kachel zijn gazet zat te lezen en mijn moeder zich verdiepte in haar boek kwam ik op mijn kousenvoeten af. Ik zei:

"Het college zal allicht gedaan zijn, en dan moet iedereen zeggen wat hij later gaat worden. Awel, ik zou willen voor priester gaan"

Mijn moeder was niet verrast. Ze begon te stralen. Mijn vader zei niks. Mijn moeder zei:

"Heb je 't gehoord?"

"Wat?"

"Awel, dat Bernard voor priester wil studeren."

De gazet van mijn vader ging omhoog tot vóór zijn gezicht om zijn emotie te verbergen. Toen zei hij:

"Hij moet het doen voor de gewone mensen."

Mijn moeder was content, mijn vader eigenlijk ook al kon hij dit niet uitdrukken.

Vader Bernard heeft ook gedacht aan een contemplatief leven, bv. als trappist. Toch koos hij uiteindelijk om de priesteropleiding te volgen in het seminarie te Brugge.

Die opleiding begon op 14 september 1958, het feest van de Kruisverheffing. Na het eerste jaar filosofie werden zeven seminaristen aangeduid om in Leuven aan de universiteit te studeren; v. Bernard was er bij. Omdat het zijn prioriteit was priester te worden heeft hij van die universitaire studies afgezien. Merkwaardig detail: van al diegenen die toen naar Leuven mochten gaan, is er niemand teruggekeerd om priester te worden.

De overgang naar de afdeling theologie ging gepaard met de inkleding: het ontvangen van de soutane. Dat was voor v. Bernard een belangrijk moment waar hij erg naar uitkeek. Gekleed in dit zwarte priesterhabijt werd hij nog meer met Christus bekleed. Niet om zich boven het volk te stellen, maar om nog meer een teken van Zijn Aanwezigheid te zijn onder de mensen.

Tijdens de jaren theologie werd hij ook opgeroepen om legerdienst te doen. Naast de legeropleiding en de lessen theologie, werd v. Bernard tewerkgesteld als verpleegkundige in het militaire hospitaal te Elsene; een taak die hij trouw en met heel veel toewijding heeft vervuld.

Priesterwijding

Op 14 juli 1964 werd vader Bernard door mgr. De Smedt tot priester gewijd, samen met vier andere seminaristen, in de gloednieuwe St.-Janskerk te Menen. Dit plechtig gebeuren maakte een zeer diepe indruk op hem.

De volgende zondag, 19 juli, droeg hij zijn Eremis op in een bomvolle St.-Franciscuskerk te Menen, zijn parochiekerk.

De stoet op weg naar de Eremis zondag 19 juli 1964

In heel zijn opgang naar het priesterschap was Maria aanwezig, misschien niet altijd even expliciet, maar toch reëel.

De eerste benoemingen

Op het einde van de grote vakantie van 1964 werd vader Bernard voor één jaar benoemd tot leraar en opvoeder in het St.-Stanislascollege te Poperinge. Ook hier laten we hem een treffende anekdote vertellen.

“Ik stapte op de trein naar het college in Poperinge. Maar midden in het veld stopte de trein. Vreemd... Een conducteur kwam door de wagon gelopen en riep: “Is hier iemand die priester is?” Toen zei ik: “Ja, ik ben priester.” Hij vroeg me mee te komen. Er was een botsing gebeurd met een auto langs een

onbewaakte overweg midden de velden. De conducteur deed een deur van de trein open en zei: "Spring!" Ik aarzelde want het was hoog, maar wat moest ik doen? "Spring!" zei hij nogmaals. Ik sprong uit de trein op de berm, mee met de conducteur naar de auto. De man in die auto was bewusteloos maar gelukkig niet dood. Ik begon bij die man te bidden en ondertussen waren de hulpdiensten daar. Daarna klom ik weer op de trein om verder naar Poperinge te gaan.

Later heb ik dikwijls over dit gebeuren nagedacht. "Spring!" Als je in het avontuur met Jezus wil stappen, moet je vaak springen, in het ongewisse, maar in een groot vertrouwen dat Jezus je zal opvangen. Zo was het begin van mijn priesterleven."

De volgende benoeming was een lesopdracht in het Brugse St.-Lodewijkscollege, afdeling St.-Michiels. Hij heeft er heel graag les gegeven, er heerste een aangename sfeer en er was een goede geest onder de collega's. Hij vond het belangrijk om de jongens te leren "mens" te worden. In de klas gaf hij naast de lessen ook verantwoordelijkheden en taken aan de leerlingen. Moeilijke leerlingen gaf hij dan een bijzondere taak. Dat was een methode om die leerlingen te laten voelen dat zij voor hem belangrijk waren en toch iets goeds konden doen. Bevestigen, meer dan straffen was zijn werkwijze.

's Morgens stond hij vroeg op om elke leerling die de schoolpoort binnenkwam te begroeten. Zo kende hij alle jongens van de hele school en dat was een groot voordeel. Bernard was echt een gelukkige leerkracht die door leerlingen en collega's graag werd gezien.

Benoeming naar de parochie

In 1973 lanceerde Mgr. EJ De Smedt in zijn bisdom een voorstel om "priesters in equipe" op een parochie te benoemen, om samen in éénzelfde geest de parochie te leiden. Vader Bernard had daar interesse voor, maar ook zijn

vriend en collega in het St.-Lodewijkscollege – pr. Johan Goemaere – zag dit wel zitten. Officieel werden zij als priester-equipe aangesteld in september 1975.

Het eerste wat ze deden was een parochiaal gebedsprogramma samenstellen. Christus moest in het centrum van de parochie staan. Het liturgisch morgen- en avondgebed werd opengesteld voor de gelovigen, met daaropvolgend de H. Mis. Het werk op de parochie werd op de eerste plaats gedragen door het gebed. Dat was prioritair.

Verder hadden zij het verlangen om te evangeliseren in alle straten en wijken van de parochie, en zo de mensen te brengen naar het centrum, de kerk. Het was de bedoeling om de mensen per buurt te verzamelen rond het evangelie. Elke maand kwamen ze samen in één of ander huis om rond het Woord van de Heer te bidden en te delen, en dit aan de hand van enkele vragen. De bezinning rond het evangelie werd omgezet in naastenliefde. Mensen uit de buurt nodigden dan ook anderen uit naar de eucharistie en zo kwam er op liturgische vieringen veel meer volk af. Er waren in totaal zo'n 17 buurtgroepen en die bestonden telkens uit 10 à 15 mensen. Daarnaast waren er ook twee jongerengroepen, de bewegingen, ... enz.

Er werd ook een parochiaal welzijnsproject opgezet "Siloam" die door veel mensen gedragen en ondersteund werd. Daarenboven werden ook voedselpakketten gemaakt in de pastorie, kleren werden verzameld; allemaal om uit te delen aan mensen die in nood waren en kwamen aankloppen. Ze probeerden zich als parochiepriesters in te zetten voor het geestelijk en lichamelijk welzijn van de mensen.

De invloed van het modernisme

was stilaan merkbaar bij de priesters op verschillende domeinen: de priesterkol verdween onderaan in de kleerkast en werd vervangen door burgerkledij, met het gevolg dat het

gemakkelijker was om mee te doen aan het mondaine oppervlakkige leven. Ook de overweging van het evangelie en de preken kregen een moderne kleur, en dit onder de invloed van de moderne exegese, die het niet zo letterlijk meer nam met de wonderverhalen in de bijbel. Het devotionele gebed en de aanbidding, daar deden ze als priester niet meer aan mee. Ook de biechtpraktijk verminderde... En toen kwam

Het licht van Medjugorje

Op een dag hoorde vader Bernard van de verschijningsplaats "Medjugorje" in Joegoslavië. Mensen op de parochie vroegen hem wat hij over die verschijningen dacht, maar zo'n zaken interesseerden hem niet echt. Een boek van René Laurentin over dit onderwerp boeide hem wel, en zo groeide het verlangen om toch maar eens te gaan kijken... Onverwacht en onvoorzien kon hij mee op bedevaart naar dit verre oord. We schrijven 1985. "Medjugorje, wat goeds kan er uit dit dorp komen?..."

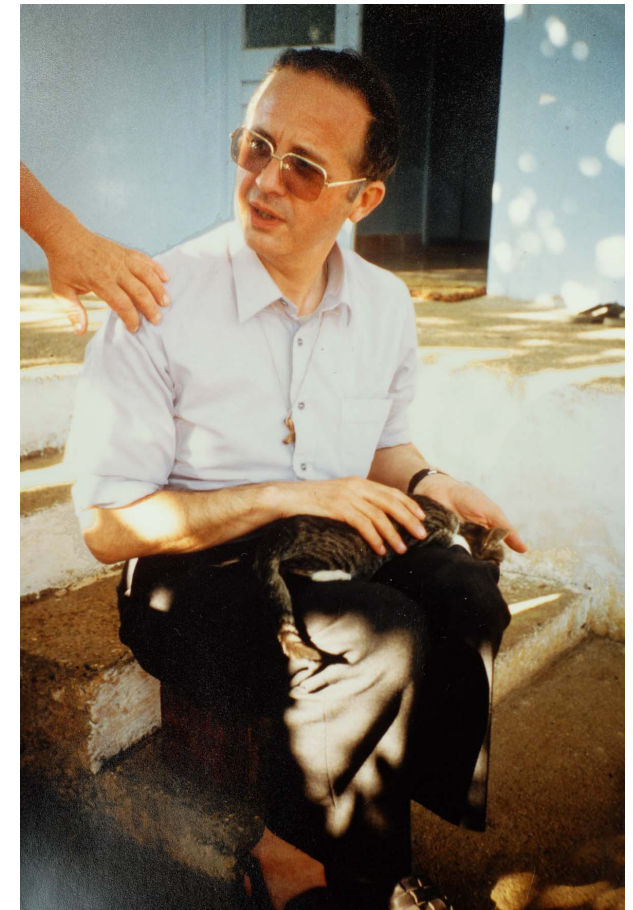
Vader Bernard heeft gekeken, geluisterd, gesproken. Vooral gezien wat er werkelijk leefde bij die mensen. In alle geval, hier in Medjugorje was iets gebeurd. De mensen leefden ervan. Er was iets bezig: het Bijbelse landschap was hier tot nieuw leven geroepen. Eenvoudige mensen – de anawim – hebben hier een hemelse boodschap ontvangen en hebben hun leven ernaar gericht.

Met gemengde gevoelens keerde v. Bernard terug naar huis. Eenmaal thuis kwam de genade van ommekeer en bekering pas echt. De eerste nacht terug thuis werd hij als het ware uit z'n bed "gelicht". Hij bad een Weesgegroet en voelde tijdens het bidden een opwelling in zijn borst en er kwam een vloed van tranen. Midden in die "waterval" kwam een woord in zijn hart van Maria die zei:

"Als jonge student hebt gij u toegewijd aan uw hemelse Moeder Maria. In al die tijd waart gij dat vergeten. Maar uw Moeder is dat niet vergeten."

vader Bernard in Medjugorje 1985

Nu barstte de waterval pas echt los. Dat had hij nog nooit meegeemaakt. Hij was absoluut geen dromer, boogde altijd op zijn "nuchterheid". De kracht van het geloof was teruggekeerd... Ze hadden als priester het geloof ontkracht, er theorieën van gemaakt en gevit op heel wat details. Het geloofsleven werd nu verinnerlijkt en verdiept. God doet zijn wonderen als wij ons voor Hem

gewonnen geven. Maria heeft vader Bernard op haar spoor gezet om Jezus en Zijn Kerk trouw te dienen: de rozenkrans, de biecht, het vasten,... Dààr in Medjugorje heeft hij ook het grote kruis zien schitteren in een hemels licht; een teken dat pas later duidelijk werd.

Na zijn verhaal gehoord te hebben, vertelde zijn collega pr. Johan Goemaere: “Er is hier in de parochie iemand, een vrouw, die beweert in contact te zijn met Jezus en Maria en dus woorden ontvangt. Het zijn een soort innerlijke gesprekken.” Vader Bernard maande aan tot voorzichtigheid... maar anderzijds konden ze er niet onderuit: wat zou daarvan de bedoeling zijn?

Alleen op de parochie met een nieuw geestelijk avontuur: de “blauwe boeken”

In februari 1987 werd zijn collega pr. Johan Goemaere door de bisschop benoemd en van toen af stond vader Bernard als priester helemaal alleen voor zo'n grote parochie. Hij nam de begeleiding over van die vrouw met mystieke gesprekken, niet wetend waarheen hem dat zou voeren. Toen begon het geestelijke avontuur.

Jezus en Maria vroegen in deze mystieke gesprekken om de teksten in boekvorm uit te geven. Maar... wie zou zo'n teksten willen uitgeven? Op wonderlijke wijze kwam het boek “God is Liefde” uit, in 1988, op 1.200 exemplaren.

Na de uitgave van het eerste boek “God is Liefde”, vroegen Jezus en Maria opnieuw teksten in een boek uit te geven, met als titel: “De wonderwerken van God”. Deze uitgave ging gepaard met een wonder van genezing: het kleindochtertje van de uitgever dat een wiegendood had ondergaan, werd – zoals O.-L.-Vrouw het beschreef – volledig genezen. Daarmee werd het duidelijk dat God zijn wonderwerken aan het doen was. Het

boek “De wonderwerken van God” werd uitgegeven op 8 december 1989 en gedrukt op 1.000 exemplaren.

Een nieuwe religieuze gemeenschap Moeder van Vrede

Ondertussen bleven de gesprekken met de “Hemel” doorgaan en uiteindelijk werd er nogmaals gevraagd om deze teksten in een derde boek uit te geven, met de titel: “Moeder wil spreken met haar kinderen”. Het verscheen op 21 november 1991 bij dezelfde uitgeverij. Maar naast de uitgave van dit boek kwam er onverwacht een boodschap waarin Maria vroeg aan vader Bernard om een nieuwe religieuze gemeenschap te beginnen in Vlaanderen, binnen de Kerk. Vader Bernard heeft lang getwijfeld, voelde zich daartoe niet bekwaam. Maar omdat O.-L.-Vrouw verzekerde dat de bisschop geen enkele opmerking zou maken, waagde hij zich naar het bisdom om de vraag voor te leggen. Vader Bernard vertelt:

“Toen ik mijn vraag had gesteld, sloot de bisschop zijn ogen, en na een tijd van stilte, opende hij ze en zei: Bernard, gij moet dat doen! Ik geef u daartoe expliciet de opdracht. En hij gaf mij de zegen.”

Daar stond hij dan, alleen, maar met de zegen en de opdracht van Maria om een nieuwe religieuze gemeenschap te beginnen van gebed, offer en evangelisatie. Waar? Hoe? En met wie? Allemaal vragen die hij aan Gods Voorzienigheid toevertrouwde.

Meetkerke bij O.-L.-Vrouw

Na een zoektocht in het bisdom Brugge werd Meetkerke gekozen om met de Gemeenschap te beginnen. Daar, bij O.-L.-Vrouw, werd vader Bernard in 1990 door de bisschop benoemd als pastoor van de parochie, om langs die weg de bouwvallige pastorie als gemeenschapshuis te kunnen bewonen.

Omdat vader Bernard niet wist hoe en met wie er aan te beginnen, besloot hij te bidden, en te vragen aan Jezus en Maria zelf dat zij de mensen zouden sturen. Alles toevertrouwen in gebed, dat hebben we van vader Bernard geleerd. In de nacht van het oude (1990) naar het nieuwe jaar (1991) hield hij een nachtwake en nodigde enkele mensen uit om mee te bidden. Hoe groot was zijn verbazing toen hij midden in de nacht zag dat het kerkje helemaal vol zat. Hij zag daarin een sterk teken: Maria had de mensen gestuurd!

Het initiatief van de Gemeenschap werd bekend gemaakt in het bisdomblad, vader Bernard ging er over spreken in enkele gebedsgroepen,... Zo kwam het dat er vrij snel enkele jongeren kwamen informeren: eerst br. Dirk, daarna br. Alexander en in de zomer kwam ook zr. Greta aankloppen. Elk met hun verhaal, elk met hun verlangen, elk met hun droom om te

beginnen aan deze nieuwe gemeenschap. Er werd regelmatig bij vader Bernard samen gekomen om met elkaar te spreken, om samen te bidden, om enkele basislijnen vast te leggen, een gebedsprogramma uit te bouwen, de gemeenschap toe te wijden aan Maria. Ondertussen nam vader Bernard ook het initiatief om op de eerste zaterdag van de maand een gebedsdag te houden, zoals gevraagd door O.-L.-Vrouw in Fatima, met Eucharistie, rozenkrans, aanbidding en biecht.

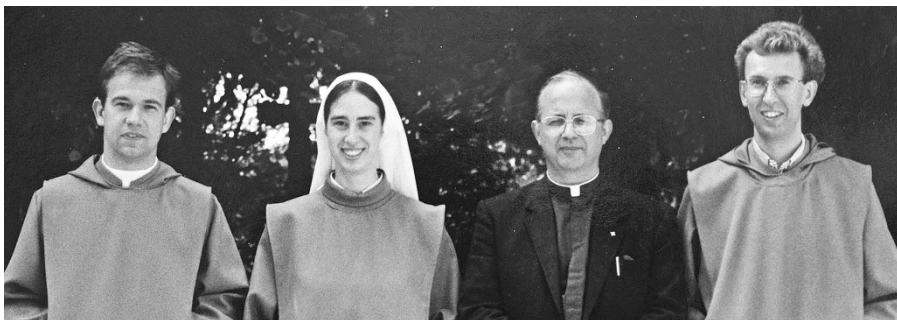

Eerste foto
van de gemeenschap Moeder van Vrede
in gebedskledij

Hoe groot was zijn vreugde toen we op 4 juli 1992 (een eerste zaterdag) konden beginnen met de eerste drie leden van de gemeenschap Moeder van Vrede, nu 30 jaar geleden. Eén jaar later – op 15 augustus 1993 – ontvingen ze het religieuze habijt, een signaal naar de buitenwereld toe waar ze zelf voor hadden gekozen.

Groei en uitbouw van de Gemeenschap

De groei en de uitbouw van de Gemeenschap die toen begon, is niet altijd van een leien dakje verlopen. Moeilijkheden met de gebouwen, de aangroei van de Gemeenschap die traag op gang kwam, onbegrip bij de burgerlijke en religieuze overheden,... Het heeft hem niet gebroken. Vader Bernard is blijven geloven en vertrouwen dat Maria zelf deze Gemeenschap heeft gewild.

Naderhand werd het heel duidelijk dat Zij dé Moeder was die ons beschermt en leidt. Stilaan groeide de Gemeenschap aan: br. Karl, br. Jan, zr. Annelies, br. Robert, zr. Leen, zr. Myriam kwamen in de loop der jaren de Gemeenschap vervoegen. Het was telkens een grote vreugde voor vader Bernard om een nieuwe broeder of zuster te onthalen, in te kleden of de geloften af te nemen.

Dankzij Gods Voorzienigheid werd een gastenhuisje aangekocht en werd ook de pastorie verworven en omgebouwd tot Gemeenschapshuis. De varkensstallen werden afgebroken en daar kwam het zusterhuisje.

Maar ook de activiteiten groeiden: gebedsdagen organiseren, de Mariakring kwam tot stand, catechese geven voor de St.-Jozefskring, kinderkampen houden in de zomer, een bedevaart organiseren, groepen bedevaarders onthalen, luisteren naar

mensen in nood en samen bidden,... het lijstje is lang nog niet af. Vader Bernard was steeds bij ons als priester, als herder, als "vader", om ons te leiden op deze weg en om de Gemeenschap mee uit te bouwen tot een lichtbaken en een teken van hoop in deze verduisterde wereld.

Een van de hoogtepunten voor vader Bernard was de bedevaart naar Rome en de ontmoeting van onze Gemeenschap met de heilige Paus Johannes Paulus II, op 27 april 2001. 's Morgens vroeg mochten de priesters (v. Bernard en br. Alexander) concelebreren met de paus in zijn privé kapel en daarna volgde een korte begroeting van de paus in een ontvangstzaal binnen in het Vaticaan. Deze ontmoeting heeft vader Bernard – en ook onze Gemeenschap – gesterkt en bevestigd.

Vijftien jaar geleden (2007) verhuisde de Gemeenschap naar de abdij ten Putte in Gistel. Daar hadden we nog meer ruimte en mogelijkheden om het gebed en het apostolaat verder uit te bouwen. Vader Bernard hield van het leven in de abdij. Hij

voelde zich thuis op deze plaats, waar sinds eeuwen religieuzen hebben geleefd en waar het gebed ononderbroken opstijgt naar de hemel.

Delen in dit religieuze leven, veel tijd maken om bij de Heer te zijn en te bidden, dagelijks de Eucharistie opdragen, Gods barmhartigheid doorgeven in het sacrament van de biecht, luisteren mensen in nood, hen door handoplegging en gebed bevrijden van het kwaad, lezen en studeren, conferenties en catechese maken, homilie voorbereiden, samen zijn met de broeders & zusters van de Gemeenschap: dat was zijn leven en dat maakte hem diep gelukkig!

De laatste jaren had vader Bernard last van enkele lichamelijke kwaaltjes: steeds minder zien en minder horen, artrose hier en daar, moeilijker stappen ... We hebben hem daarin zo goed mogelijk omringd en voor hem gezorgd.

Vader Bernard, dank je wel voor alles en tot ziens in het woud van de Liefde!

Onderweg naar Medjugorje bij de Zusters van Het Werk in Slovenië

Nog eenmaal een bedevaart doen naar O.-L.-Vrouw in Medjugorje was zijn diep verlangen en daar heeft Maria hem ook opgewacht. Op 13 oktober 2022, de dag van het zonnewonder in Fatima, is hij met Haar meegegaan, op de laatste tocht naar de hemel. Met vreugde zal Maria tot hem gezegd hebben:

Mijn veelgeliefd kind, treed binnen in het woud van de Liefde.